

garip

Çağrı Dörter

DESTEK YAYINLARI: 1638

TASAVVUF: 40

ÇAĞRI DÖRTER / GARİP

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Cansu Poyraz Karadeniz

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Çağrı Dörter-İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal-Meltem Kökboyun

Destek Yayınları: Ağustos 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 78-625-441-738-2

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

garip

Çağrı Dörter

Hatırlatma

Serinin her bir kitabı en az 3-4 haftaya yayılarak, ağır ve tefekkür ederek (derin düşünme ile) okunmak üzere kaleme alınmıştır. Hızlı okumalarda hassas manaların, derinliklerin ve gerçek inceliklerin okuyana kendini açmayacağını ve kitapların aslında okunmamış olacağını not etmek gerekir. Ağır ve dikkatli okumalarda bile bilinçte kalanlar, buzdağının sadece uç kısmı olur, çoğu zaman.

Okuma tamamlandıktan bir süre sonra aynı kitaba geri dönlüğünde başka bir kitap okuyor olduğunu hissetmek, okuyanın bilincindeki değişimi gösterir. Serideki tüm kitaplar, bu dönüşüm devam ettikçe, her okumada muhtemelen farklı bir hal alacak ve farklı manaları açmaya devam edecektir. İçeriğe dahil edilen nice mana ancak bu şekilde uzun bir zamana yayılan okumalarla açılıp sindirilebilir. Yoğun içeriğe sahip kitaplarla yolculuk yaparken okur kimi zaman sarsılabilir veya zorlanabilir. Bu durumlarda okumaya yer yer ara vermek ve yeterince dinlendikten sonra devam etmek uygun olacaktır.

Serinin diğer kitapları sırasıyla *Anka'nın Kanatları*, *Aşk ve Ejder*, *Bugünün Tasavvufu*, *Asi Peygamberler (Aklın Yükselişi)* ve *Sezginin Sonsuzluğu'dur (Asi Peygamberler II: Ouroboros)*. Kitapların okuma şekli, önemli tavsiyeler, okuma esnasında dinlenebilecek müzikler vb. önemli detaylara yazarın sosyal medya hesapları üzerinden ulaşılabilir. Bu yolculuğa çıkmaya niyet eden okurlarımıza öncelikle bu hassas ön bilgileri almalarını tavsiye ediyor ve derinlikli yolculuklar diliyoruz...

garip;

yaşamın zorluklarıyla ruhunun çılgınlıkları arasında
yol bulmaya çalışırken
vicdanını kaybetmeyenlere
ithaf edilmiştir.

I

Gökyüzünde ayın görünmediği ve tüm yıldızların görülebildiği berrak bir gecenin şafağında doğmuştu. Her bebek gibi, hayretler içinde çevresini gözlemlemişti önce. Ve sonra her çocuk gibi, art arda sorular sormuştu büyüklerine. “Neden?” Fakat her çocuk gibi unutmamıştı bunları sormayı. Arkadaşları yaşları ilerledikçe bir bir unutmuşlardı o derin soruları ve üstünü örtmüşlerdi, günlük hayatın tozu kiriyle. Ama o, unutmamış, sormayı bırakmamıştı. İşte o günlerde anlamıştı köy halkı, onun kendilerinden farklı olduğunu...

O soruları sormaya devam ettikçe, halkının arasında bir garip kalmaya başlamıştı. Her geçen gün, içindeki ateş onu daha fazla sarmalamaya devam ediyordu. Ailesi onun bu garip ısrarıyla nasıl başa çıkacağını bilemez halde, çareyi onu köyün bilge şifacısının yanına çırak olarak vermekte bulmuştu...

Aradan uzun seneler geçti... Ustasının aktardığı hikmetleri adeta bir sünger gibi emdi ve başarıyla da uygulamaya başladı. Köyün bir sonraki bilge şifacısının kim olacağı belliydi artık... Şifacılığından daha iyi bilinen yanı ise, düşünsel derinliği ve bilgeliğiydi. Herhangi bir anlaşmazlıkta halk ona koşar ve görüşlerine başvururdu. Onun tarafsızlığına güvenir ve tavsiyelerini tutarlardı...

Başlarda garip soruları olan çocuk artık bir yetişkin olmuş ve halkının arasında herkesin ondan memnun olduğu bir yer edinmişti. Ancak herkesin bilmediği bir şey vardı. Onun içindeki ateş ne sönmüş ne de hafiflemişti. Sadece insanlarını yormak için derinlere çekilmiş ve zamanını beklemişti...

*

Gökyüzünde ayın görünmediği ve tüm yıldızların görülebildiği berrak bir geceyi takiben, köyün tüm üyelerini köy kahvesinde toplanmaya davet etti. Herkes merak içindeydi. Bazıları ise endişeliydi. Ortalıkta tıpkı onun doğduğu gece olduğu gibi bir sessizlik hâkimdi...

“Sevgili dostlarım, ailem ve halkım...” dedi, olgun ve tok sesiyle. “Biliyorum, birbirimizi çok seviyoruz... Ama bu üyenizin kalbinde doğduğu günden bu yana yanan bir ateş var. Ve bu ateş, artık onu kaçamayacağı uzun bir yolculuğa zorluyor...”

Kalabalık arasında homurdanmalar oldu. Bir arkadaşı “Ne ateşiymiş bu?” diye sordu.

“Tüm bu yaşamın ve olup bitenlerin ardındaki Hakikat’i anlama ateşi...” diye cevapladı onu.

Arkadaşı “Neden bu huzurlu ve güzel köyde bizim gibi kalmak sana yetmiyor? Neden bizde olmayan o garip ateş sende var?” diye ekledi.

“İncir neden incir ve üzüm neden üzümse, o yüzden...” diye cevapladı arkadaşını. Ve devam etti. “Doğduğum günden beri hep aynı şeyleri söylüyorsunuz. ‘Biz böyle gördük, böyle bildik.’ Ve bununla barışsınız. İçinizden hiç sormak gelmiyor ‘Neden böyle?’ diye. Veya ‘Ya aslında böyle değilse?’ Belki de cevaptan korkuyorsunuz, ölesiye. Belki de öyle bir korkuyorsunuz ki gerçekleri öğrenmekten, bunun yerine sonsuz yaşam okyanusunun

sahilindeki küçük su birikintileriniz içinde yaşayıp gitmek size daha güvenli geliyor. Ama anlayın sevgili dostlarım, ailem ve hal-kım. Bu sizin cennetinizken, benim için ağır bir ölüme eşdeğer...”

Sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi bakıyordu kalabalık, onun yüzüne. İşin gerçeği, zaten bir yabancıya bakıyorlardı! Doğumunu gördükleri, bebekliğini bildikleri, küçüklüğünde garip halleri, soruları ve yaramazlıklarına şahit oldukları o çocuk, tam da köy halkının takdirini kazanmış bir üyesi olmuşken, son günlerde öyle bir değişim göstermişti ki; onu artık tanıyamıyorlar ve eskisi gibi bağ kuramıyorlardı. Evet, doğduğu günde dahi gözleri farklı bakıyordu. Sanki uzak âlemlere çevrilmiş gibi... Ve evet; onun her zaman kendilerinden farklı olduğunu biliyorlardı. Ve belki de bir gün, aralarından ayrılacağını... Ama tıpkı onun bahsettiği sorulardan kaçtıkları gibi, bu gerçekten de kaçmışlardı, o güne kadar...

“Yanlış anlamayın beni lütfen...” diye devam etti şefkat ve nezaketle. “Bu sözleri bir suçlama olarak almayın. Biliyorum, bu da sizin doğanız. Ve aynı şekilde anlamalısınız ki, sizin doğanız nasıl bu yolculuğa çıkma düşüncesinin aklınızdan bile geçmesine izin vermiyorsa, benim doğam da bu soruların cevaplarını aramaktan ve mümkün olursa bulmaktan başka bir şeyi kabul etmiyor. Bildiğim hiç kimseden alamadığım bu cevapları Sultan’dan almaktan başka çarem yok! Ben sadece bunları benden duymanızı istedim. Beni hatırlatacak son bir seda olarak...”

Köylüler arasında şaşkınlık ve tepki içeren homurdanmalar oldu. Homurdanmalar yerini fısıltılara bıraktığında, sözlerine devam etti. “Yarın sabah bu köyden, siz dostlarımdan ve ailemden ayrılıyorum... Bahsettiğiniz o Sultan’ı gidip bizzat ziyaret edecek ve tüm bu çelişkilerin nedenini bizzat ona soracağım. ‘Hayat neden böyle? Hepsinin anlamı ne? Nedeni ne, bize çektirdiklerinin? Çok daha farklı olabilecekken, neden böyle

olmak zorunda her şey? Kendisi sarayında rahatlık içinde yaşarken, biz neden bunlarla uğraşmak zorundayız?’ Hepsinin hesabını ona soracağım! Sonunda başımı kaybedecek olsam bile...”

Annesi, daha tek oğlunun ertesi gün köyünü terk edeceği haberini hazmedememişken, bu yolculuğun ‘dönüşü olmayan’ bir yolculuk olduğunu duyduğunda, artık kendini daha fazla tutamayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Yanına gidip annesine sarıldı ve “Benim için ne kork ne de üzül anne...” dedi. “Gideceğim yerden geri dönmeyecek olsam da, hayatında tek bir eleştiri duymamış o Sultan’a gerekenleri söyleyen belki de ilk ve tek kişi olacak oğlun... Hepiniz adına...”

“Oğlum...” dedi ustası. “Halinden belli ki, bu yola ne olursa olsun çıkacaksın. Bilenlere aşikâr, seni durdurmaya çalışmak dahi, bu saatten sonra anlamsız. Seni geri çevirmek için elimizden bir şey gelmez belki ama en azından bu yolculuğu olabil-diğince güvenli yapmanı sağlamak isteriz. Bu akşam benimle buluş. Sana tembih edeceklerim var...”

*

Akşam olduğunda ustasıyla köyün en büyük ağacının altında buluştular. Ustası konuşmaya başladı:

“Köyümüzün anacaddesini izleyerek, uzaklarda tüm köyleri birbirine bağlayan büyük toprak yola çıkacaksın. Bu yoldan kıblene doğru yürümeye başlayacak, bu uzun, zorlu ve yer yer bezdirici yolculuğun esnasında sayısız köyden geçecek, birbirinden çok farklı topluluklarla karşılaşacak ve seni belki de tamamen değiştirecek olaylara şahit olacak veya kendini onların içinde bulacaksın. İç dengeni ve huzurunu her zaman korumaya çalış... Bizimki gibi köyler ve topluluklara başlayacak yolculuğun. Ama yürüyüşün devam ettikçe, her şey değişmeye başlayacak. Gittikçe daha garip, daha tanımadık ve daha yabancı bir hal alacak. Bir noktadan sonra, geri dönme isteği kendini

iyice hissettirecek. Bu noktada geri dönme kararı alırsan, bil ki doğrudur. Ve devam etme kararı alırsan, bil ki o da doğrudur. İki durumda da, bir kez karar aldıktan sonra bir daha arkana dönüp bakmayacaksın! Unutma: Ne karar verirsen ver, pişman olmak yok!”

Ustasını başıyla onayladı. Ustası sözlerine devam etti...

“Bildiğimiz âleme ait yolun sonuna varmayı başarabilirsen, atalarımızdan aktarılan kutsal metinlere göre, bir tür sınır göreceksin. Orası, bu âlemin son bulduğu ve ardını kimselerin bilmediği bir âleme geçeceğin eşik noktası. Bildiğin üzere, o eşiği geçtikten sonra geri dönen kimse olmamıştır tarih boyunca. Bu nedenle de orası hakkında hiçbir şey burada bilinemez. Orada nasıl hayatta kalacağın, yolu nasıl süreceğin, sarayı ve Sultan’ı nasıl bulacağın tamamen senin bileceğin iştir. Ama eğer olur da hepsini başarabilirsen, dünya üzerinde pek azının çıkmaya cesaret edebildiği ama hemen hepsinin yolda telef olduğu bir yolculuğu tamamlamış olacaksın. Sultan’a ulaşmayı becerebilirsen eğer, sorularını O’na bizzat sorabileceksin. Cevapları bize aktaramayacak ve sonunda başını kaybedecek olsan bile...”

Birbirlerine sarıldılar. “Teşekkür ederim usta...” dedi ona. “Bana çok şey öğrettin. Ve eminim ki bilgeliğinle her zaman yanımda olacaksın. Bu yolu o bilgelik olmadan sürmem imkânsız olurdu...”

Ustası “Sonuç ne olacak olursa olsun kesin olan bir şey var ki o da bunun seninle son buluşmamız olduğu...” dedi ve hayatı boyunca çıkarmadığı tılsımlı kolyesini boynundan çıkarak ona uzattı. Şaşırmıştı. Kolyeyi almakta tereddüt etti. “Bunu kabul edemem usta! Bu kolyenin değeri senin için de, benim için de paha biçilmez!” Ustası hüzünlü bir gülümsemeyle “Al bunu...” dedi. “Bu senin hakkındır. Bu köyde hiç kimsenin

çıkmadığı o büyük yolculuğa çıkan ilk ve tek kişi olarak, bu kol-yenin gerçek sahibi sensin! Yolculuğun boyunca onu boynundan çıkarma. Dilerim ki seni her daim korusun...”

Büyük bir onur ve aynı zamanda da mahcubiyetle kolyeyi ustasının ellerinden alarak boynuna taktı. Sonra köye dönerek, tanıdığı herkesle tek tek vedalaştı. Ve ertesi gün şafak vaktinde yola çıktı...

Ustasının tembihlediği gibi, köyün anacaddesini uzun bir süre izledikten sonra geniş toprak yola vardı. O yolda uzun bir yürüyüşün sonunda, ilk köye ulaştı. Çoğu köy o geniş anayolun üstündeydi. Kendi köyü gibi yolun üzerinde olmayan ve içlerde kalan köyler ise sayılı. Bu bakımdan, ihtiyacı olan konaklama ve yemek konularında büyük problem yaşamayacaktı. En azından bir yere kadar...

Yolun her iki yanında da dizilmiş evler ve dükkânlardan oluşan köye girdiğinde gözüne çarpan ilk şey, küçük dükkânının önünde büyük bir sıkıntıyla oturduğu belli olan bir adamdı. Başındaki şapka ve kirli sakalıyla adeta bir kovboy gibi görünen, iri fiziği ve sert yüz hatlarıyla kimsenin bulaşmak istemeyeceği bu adamın yüzündeki hüznün, fiziksel görüntüsüyle tam bir tezat oluştuyordu! Yanına gitti ve derdini sordu.

Adam onu hüznü ama dik bakışlarıyla süzdü. Ve sonra “Tam da içimi kime dökeceğimi bilemezken, ne garip ve ironik bir tesadüf...” dedi. Bir süre önüne bakıp sessizlik içinde söyleceklerini topladıktan sonra da, anlatmaya başladı...

“Bu köyde hepimiz tutucu insanlarız. Geleneksel. Sert. Köşeli. Ve bilindiği gibi ne yabancılardan ne de bizim gibi olmayanlardan hoşlanırsınız... Birkaç ay önce yanımdaki eve bir ya-